

Výsledky XXVI. národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti

POPELKA 2007

Odborná porota národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti Popelka Rakovník udělila tato čestná uznání:

Martině Svobodníkové

za herecký výkon v roli Káči v inscenaci Čert a Káča

Janě Hadrbovcové

za herecký výkon v roli Hudrmanice v inscenaci Matěj a čarodějnice

Robertu Kozmíkovi

za herecký výkon v roli Jima Hawkinse v inscenaci Ostrov pokladů

Magdaléně Hniličkové

za herectví v inscenaci Na cestě

Libuši Haškové

za herectví v inscenaci Na cestě

Vítězslavu Lužnému

za herecký výkon v roli Modroočka v inscenaci Kocourek Modroočko

Tereze Králové

za herecký výkon v roli Křečka v inscenaci Kocourek Modroočko

Daliboru Dufkovi

za herecký výkon v roli Tomyho v inscenaci Pipi dlouhá punčocha

Míše Holíkové

za herecký výkon v roli Aniky v inscenaci Pipi dlouhá punčocha

Odborná porota národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti Popelka Rakovník udělila tyto ceny:

Nině Horákové

za herecký výkon v roli Kiky v inscenaci Kocourek Modroočko

Báře Kocmánkové

za herecký výkon v roli Pipi v inscenaci Pipi dlouhá punčocha

Josefu Konrádovi

za herectví v inscenaci Polní žínka Evelínka

Divadelnímu souboru Tábor o. s.

za inscenaci Polní žínka Evelínka

Odborná porota národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti Popelka Rakovník do programu Jiráskova Hronova 2008 doporučila:

Inscenaci **Polní žínka Evelínka** Divadelního souboru Tábor o. s.

Do očka mi padl Silver aneb „Alfa samec“ Popelky konečně odhalen!

Divadlo POINT Prostějov v programu avizovalo, že jejich inscenace Ostrov pokladů lavíruje na rozhraní parodie a klasického pojetí. Nejsem si jist ani parodií, ani klasickým pojetím. S lavírováním, neboli kolísáním, však ano.

Dramatizátoři Aleš Procházka a Miroslav Ondra zvolili pro dramatizaci osvědčenou metodu vizualizovaného čtenářského zážitku, posílenou ještě horečnatým snem nemocného Roberta, který se silou své fantazie stává Jimem Hawkinsem. Do ostatních postav Stevensonova dobrodružného vyprávění projektuje si potom s úspěchem postavy ze svého nejbližšího okolí. Tato metoda má v tomto pojetí i pointu. To když se představitel Johna Dlouhého Silvera (Ondřej Krátký) vrací k uzdravenému chlapci jako táta.

K této rovině však tvůrci přidávají ještě druhou rovinu, resp. téma. Totiž hru s příběhem. Možná dokonce hru s hrou. Rozhodně však ne hru se žánrem a stylem, o parodii bych proto v tomto

smyslu skutečně nehovořil. Čím více zcizujících a komentujících výpadů ale zaznamenáváme, tím více tato rovina převažuje nad příběhem, a co víc – chvílemi se může i zdát, že příběh je tu pouze prostředkem pro osobitou exhibici oscilující mezi kabaretem a estrádou. Ve druhé, obsahově bohatší polovině, je to ještě patrnější a struktura se rozpadá na nelogické výstupy. Namísto je pak otázka: na čí sen se to díváme?

Na sen chlapce či tvůrců?

V závěru je navíc veškerá nadsázka ta tam. Dialog Jimmyho a Silvera působí jako vystřižený z amerického filmu. Ještě smyčce a snad bychom si i poplakali. Tuším, že snahou bylo dostat tam takzvaně obojí, ale dosažení demontáž byla natolik razantní a mnohdy navíc zcela bez pointy, že požadovaná symbióza prostě nevzniká.

Výsledný dojem podle všeho ovlivnila i změna prostoru. Nemyslím tím ani tak zcela raritní propadnutí praktikáblu, a to hned nadvakrát, jako spíše nahuštění diváků na scénu, které zabraňovalo pohledu s odstupem a posilovalo tak pocit jakéhosi zmatku a nepřehlednosti.

Je to škoda, protože někdy se vysloveně daří. Za všechny okamžiky vzpomeňme zautomatizované zametání písečného pobřeží či vtipně absurdní zatlačení očí mrtvého Israela Handse skrz děravý klobouk. Za nadprůměrné považuji též jevištní kouzlo představitel hlavní role Roberta Kozmíka.

Přesto padala úvaha, jestli je toto představení vůbec pro děti. V odpovědi byly děti suverénní.

Na teploměru (škále od nuly do desítky, kdy deset je bomba) označily všechna představení číslem deset. Hrdinou dne, ba přímo alfa samcem celé Popelky, se pak stal pirát Silver. Ptáte se proč? I na to děti odpověděly: „Do očka mi nejvíce padl Silver, co na tom, že má jen jednu nohu, protože je pořád klidnej a se vším si poradil.“ Blahopřeji.

Petr Michálek

Kterak textová předloha znojemským vaz zlomila

Divadelní spolek Rotunda ze Znojma přivezl do Rakovníka na Popelku pohádku Boženy Fixové Kterak se o princeznu čert pokoušel. Tato pohádka patří ve svém rámcovém zařazení k těm klasickým a byla v 70. letech napsána pro potřeby konkrétního profesionálního Divadla Jiřího Wolкера v Praze, z důvodu absence pohádkových dramatických textů. Je zvykem v recenzích v úvodu krátce uvést původní text a pak se zabývat problematikou konkrétní inscenace. V tomto případě tomu však bude naopak, protože samotná materie textu byla základním tématem rozhovoru na rozborovém semináři.

Znojemský soubor si touto dramaturgickou volbou totiž dle mého názoru hodil klacek pod nohy, který se mu bohužel nepodařilo přeskočit (a kladu si otázku, zda je vůbec možné ho přeskočit). Text totiž není dostatečně silným základním stavebním kamenem inscenace, o který by se soubor mohl opřít. Je svým způsobem velmi schematický, nenabízí dramatické situace a ve svých tématech a jejich výkladu je poněkud poplatný době, ve které vznikl. To lze dokázat již na základním rozložení postav – nebohý pracující truhlář Matěj a jeho rodina jsou v podstatě „vykořisťováni“ kmotrem Marouškem a jeho ženou – předobrazy kapitalismu, což se Matěj snaží řešit tím, že si najde práci jinde – dostává se tak na zámek, kde díky své pracovitosti a dobré povaze nejen

vydělá peníze, ze kterých pak může rodina žít, ale také zachrání zakletou princeznu. Text se bohužel zabývá těmito „banalitami“ a zásadní dramatické zlomy řeší. Např. proč je princezna zakletá? Jak vznikne vztah mezi ní a čertem? Jak dojde k tomu, že Márinka nechá své dítě na zámku a neplánovaně tak způsobí zlomení princeznina zakletí?

Divadelníci Rotundy v čele s režisérem Václavem Beranem se pokoušejí o povýšení textu přidáním jakéhosi nad rámce, díky kterému se stáváme diváky divadla na divadle a je nám představena skupina herců, kteří přes přijímání konkrétních kostýmových detailů vstupují do rolí. Pokud v nich zrovna nejsou, tak se pohybují většinou v zadním plánu jeviště a „slouží“ inscenaci tím, že díky replikám a

zvukům dotvářejí atmosféry, ve kterých se dané situace odehrávají a zároveň pohybují scénografickým objektem, který jsem si pro sebe nazval kolotočem, a dodávají na něj potřebné prvky, které charakterizují daná prostředí (zámek, chalupa Čertovy báby atd.). Bohužel ani použití takto výrazného nad rámce nikterak nenapomáhá a nepovyšuje textovou předlohu a hlavně není obhájeno a ozřejmeno jeho použití. Ano – je to regulérní a mnohokrát použitý způsob inscenování, ale proč zrovna v případě tohoto textu? To je to, co nám není vysvětleno.

I přes zmíněnou velkou pochybnost ohledně dramaturgické volby textu je však třeba říci, že jsme viděli herecky vyrovnaný soubor, ve kterém je cítit potenciál. Proto je třeba mu popřát mnoho zdaru v další práci a větší štěstí v dramaturgickém výběru textů.

- mv -

Popelka oči Pavla Purkrábka

